

ἐκλογὴν πάπα, διαφόρους δαιμόνων μαρφάς, πάντων μίτρας φερόντων, καὶ παρουσιαζόντων εἰς τὸν πάπαν τὰ διάφορα τῆς ἐξουσίας του σύμβολα, ἐνῶ ἄλλοι τὸν ἔσυρον δι' ἐμβόλων πρὸς τὸν ἄδην. Ολίγον ἐπέζησεν ἡ Λούθηρος τῶν πράξεων τούτων· ἀπέθανεν εἰς Εἰσλάβην, εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν κόμητων τοῦ Μανσφέλδου, προσκαλεσάντων αὐτὸν πρὸς διάλυσιν διαφορῶν τινῶν περὶ διαδοχῆς. Φθάσας εἰς τὰ κράτη ταῦτα, ὁ Λούθηρος ἐκήρυξε, μὲ τὸν κραταῖον ἐκείνον λόγον, τὸ διάπυρον ἐκεῖνο πνεῦμα τὸ ὁποῖον τὴν ἐχαρακτήριζεν ἀπὸ τῆς νεότητός του. Προσεβλήθη ἀπὸ δυσπεψίαν μεγάλην, καὶ, μόλις μεταχειρισθεὶς προφυλάξεις τινάς, ἤρχισεν νὰ προσεύχεται, « διότι, ἔλεγε, ὁ πάπας παρσευεύαζε τρομερὰ κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου πράγματα ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Τρέντης. Τῇ ἐπαύριον τὸ πάθος του πύλησεν, καὶ ὁ Λούθηρος ἡσθάνθη ἐκλείπουσαν τὴν ζωὴν

του· τότε ἐπανελάβε τὴν θερμὴν προσευχὴν ταύτην καὶ ἀφόβως περιέμεινε τὸν θάνατον, ὅστις καὶ ἔφθασεν τὴν 18 Φεβρουαρίου 1546, ἀφαρπάσας αὐτὸν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 63.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ Λουθήρου οὐδὲν εἶχον τῶν μεγάλων ἐκείνων πλεονεκτημάτων τὰ ὁποῖα ἀναγγέλλουσι τὴν μεγαλοφυΐαν· ἡ κεφαλὴ του βεβουησμένη ἐν τῷ δοκτορικῷ κεκρυφάλῳ, ὅν ἡ ἀπλότης Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ' ἀνέδειξεν ὡς συρμόν τῆς ἀκαδημίας, οὐδὲν ἄλλο ἐκφράζει ἢ τὰς ἀγρυπνίας καὶ τὴν ἐργασίαν· εἶναι ὁ ἀνὴρ τοῦ αἰῶνος, ἡ ἐκφρασις τῶν γενναίων καὶ ἐκτεταμένων σπουδῶν, τῆς μονήρους ἐκείνης καὶ ἀγοραίας τῶν μοναστηρίων καὶ τοῦ λαοῦ, τῆς βαθείας ἐπιστημονικῆς μελέτης καὶ τοῦ κοινωνικοῦ σάλου τοῦ 15' τέλος ἐκείνου αἰῶνος, τῆς πλέον ἀξιοσπουδάστου καὶ τῆς πλέον θορυβώδους τῶν ἐποχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

II. Γ.

ΝΙΒΕΛΟΥΓΓΙΕΝ

Ἡ πρῶτη εἰκονογραφία περιεστὶ μίαν τῶν σκηνῶν τοῦ περιωνύμου γερμανικοῦ ποιήματος Νίβελουγγιεν, ἐν τῇ ἀνάλυσιν προσεχῶς θέλομεν δημοσιεῖσαι. Ἐγγράφη δὲ ὑπὸ τοῦ ζωγράφου Ιουλίου Σχόνερ μεταξύ τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ αὐτοῦ πονήματος ἐξεικονισμένων ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

ΕΡΕΪΠΕΙΑ ΤΗΣ ἩΛΙΟΠΟΛΕΩΣ (Βαλδέκης.)

(Ἐκ τῶν τοῦ Α. Λαμαρτίνου)

... Αἱ σκιαὶ τῆς ἐσπέρας κατερχόμεναι
ἤρμα ἐκ τῶν ὁρέων τῆς Βαλδέκης καὶ καλύπτου-

ἔπει ἐν τῇ σκοτίᾳ αὐτῶν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, τὰς στήλας καὶ τὰ ἐρείπια, προσέθετον ἐν ἐπιμυστήριον εἰς τὰ μαγικά ἐκεῖνα καὶ μυστηριώδη ἔργα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ χρόνου. Ἰμμοιάζομεν ἡμεῖς, συγκρινόμενοι πρὸς τὸν ὄγκον καὶ τὴν αἰωνιότητα τῶν μνημείων τούτων, τὰς χελιδόνας, αἵτινες πηγνύουσαι τὰς φωλαὰς τῶν εἰς τὰ διαλείμματα τῶν λίθων τούτων, οὔτε γνωρίζουσι τίς τοις ἔνεκεν καὶ ὑπὸ τίνος συνηθροίσθησαν. Αἱ ἰδέαι, αἵτινες ἐκίνησαν τοὺς ὄγκους, καὶ ἐπεσώρευσαν τοὺς λίθους τούτους μᾶς εἶναι ἄγνωστοι...

Τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου διακοῦσι πλέον τῆς διανοίας αὐτοῦ· ὁ νόμος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἶναι ἡ πρόοδος, τὸ τέλος ἐστὶν εἶναι τὸ ὄνειρον τῆς ἀλλοζωνείας αὐτοῦ ἢ τῆς ἀμαθείας. Ὁ Θεὸς εἶναι σκοπὸς τις, μετατιθέμενος ἀκαταπύστωι· ἀπώτερον καὶ ἀπώτερον, καθίσσον ἢ ἀνθρωπότης τὸν πλησιάζει. Χωροῦμεν πάντοτε εἰς τὰ πρόσω, ἀλλ' οὐδέποτε ἀφρίζομεθα. Ἡ μεγάλη τοῦ Θεοῦ μορφή, ἣν ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τῆς νηπιότητος, ζητεῖ νὰ ἐγχαράξῃ εἰς τὴν φαντασίαν του, καὶ νὰ καθιέρῃ εἰς τοὺς ναοὺς του, εὐρύνεται, μεγαλύνεται ἀπαύστως, υπερβαίνει τὰς πεπερασμένας ἐννοίας καὶ τοὺς περιορισμένους ναοὺς καὶ ἀφίξις κενούς τοὺς ναοὺς, καὶ τοὺς βωμοὺς πεπτακόττης, καλῶν οὕτω τὸν ἄνθρωπον ἵνα ἐρευνήσῃ καὶ ἴδῃ αὐτήν, ὅπου διαδραμεῖται πλέον ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν τῷ νῷ, ἐν τῇ ἀρετῇ, ἐν τῇ φύσει, ἐν τῷ ἀπείρῳ.

Εὐτυχὴς ὁ ἔχων πτέρυγας ἵνα ἐφίπταται ἐπὶ τῶν διαρρέουσάντων αἰώνων, ἵνα παραμένῃ ἄνευ σκοτοδίνης, ἐπὶ τῶν θαυμασίων τούτων μνημείων τῶν ἀνθρώπων, ἵνα ἐμβαθίῃ ἐκεῖθεν τὰ ἄπειρα τῆς ιδέας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης εἰμαρμένης, ἵνα καταμετρήσῃ τῷ ὅμματι τὴν ὁδὸν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, χωροῦντος βραδέως εἰς τὸ λυκαυγὲς ἐκεῖνο τῶν φιλοσοφῶν, τῶν θρησκείων καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων νομοθεσιῶν...

Διήλθον τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Σαντίν, καὶ κατέβην ἀπὸ τοῦ Αἰθάου, ἔχοντας στέμμα τὰς κέδρους του, εἰς τὴν γυνὴν καὶ αἰχμηρὴν ἔρημον τῆς Ἡλιουπόλεως. Ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τοῦ μακρὸν εἰσέτι κειμένου ἀπ' ἡμῶν εἰς τὰς μελαίνες ὑπὸ τῆς τοῦ Ἀντιλιθίου, σωρὸς μέγας φαιῶν ἐρείπειων, χρυσιζόμενων ὑπὸ τοῦ ὀνόματος ἡλίου, ἀπεσπᾶτο ἐκ τῶν σκιῶν τῶν ὀρέων καὶ ἀντηγάζε τὰς ἀκτίνες τῆς ἐσπέρας. Οἱ ὁδοῦοί μας δεικνύοντες ἡμῖν αὐτὰ, ἀνέκραζον *Baithen! Baithen!*

Ἦτο τῶνόντι τὸ θαῦμα τῆς ἐρήμου, ἡ μυσθώδης Βαλθένη, ἥτις ἐξήρχετο πασιφανὲς ἐκ τοῦ ἀγνώστου μνήματός της, ἵνα διηγήθῃ ἡμῖν περὶ τῶν αἰώνων, ὧν τὴν μνήμην ἀπώλεσεν ἡ ἱστορία. Ὡδύρομεν βραδέως, ἔχοντες ἀτενῆ τὰ ὄμματα ἐπὶ τῶν γιγαντιαίων τοίχων, ἐπὶ τῶν κυλινδρῶν σπηλαίων, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐκτεινόμεναι, μεγαλυνόμεναι, μηχανόμεναι καθύσον ἐπλησιάζομεν. Βαθεῖα

σιωπὴ ἐπεκράτει ὡς νὰ ἐροθεῖτο ἕκαστος ἡμῶν μὴ τοῦ ἐκφύγῃ ἐντύπωσις τις κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀραβες ἐσίγων καὶ ἐφαίνοντο, ὅτι καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπίσης ἡ θεὰ αὕτη ἐγένετο ἰσχυρόν τινα καὶ ἐνδόμυχον λογισμόν. Τέλος ἐρθάσαμεν εἰς τὰ πρῶτα ἐρείπια τῶν σπηλαίων καὶ τῶν μαρμάρων, τὰ ὅποια οἱ σεισμοὶ ἐκλόνησαν καὶ ἐσφενδόνισαν σταδίου μακρὰν τῶν βάσεων τῶν, ὡς τὰ ξηρὰ φύλλα τὰ ὅποια ῥίπτει καὶ κυλίζει ἡ καταιγὶς μακρὰν τοῦ δένδρου ὅθεν τὰ ἀπέσπασε.

Ἠκολούθησαμεν τὴν ὁδὸν μας, ἔχοντες ἀριστερὰ μὲν τὴν ἔρημον, δεξιὰ δὲ τὰς κυματοειδεῖς ἀκρωρείας τοῦ Ἀντιλιθίου. Ἡ ἀκρόπολις, ἥτοι ὁ τεχνητὸς λόφος, ὁ φέρων πάντα τὰ μεγάλα μνημεῖα τῆς Ἡλιουπόλεως, διεφαίνετο ἡμῖν, τῇδε κακείσε, μεταξὺ τῶν κλάδων καὶ ὑπεράνω τῶν κορυφῶν τῶν ὑψικόμενων δένδρων. Τέλος ἀνεκαλύψαμεν αὐτὴν ὁλόκληρον καὶ ἅπασα ἡ συνοδία ἔστη, ὡς ὑπὸ ταυτομάτου καὶ ἡλεκτρικῆς ὁρμῆς. Οὐδεὶς κάλαμος, οὐδεμία γραφίς δύνανται νὰ παραστήσωσι τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν τὸ μόνον τοῦτο βλέμμα παρέχει εἰς τὸ ὄμμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ὑπὸ τοῦ πόδας μας, εἰς τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου, ἐν μέσῳ τῶν πεδίων, κύκλῳ ὅλων τῶν στελεχῶν τῶν δένδρων ἔκειντο συντρίμματα ἐρυθροῦ ἢ φαιοῦ γρανίτου λίθου, πορφυρίτου, αἱματόχρου καὶ λευκοῦ μαρμάρου, σπόνδυλοι σπηλαίων, κινόνκρανα λευκὰ ἐκτενέμενα, ἐπιστήλια, ἀψίδες, μετόποι, ζωφόροι, σπηλοβάται, μέλη διεσπασμένα, ἀλλὰ σπαίροντα, ἐνόμιζέ τις, ἀνδριάντων πεσόντων κατὰ γῆς, ὅλα ταῦτα ἦσαν συγκεχυμένα, συσσωρευμένα, ἐσκορπισμένα καὶ ὥστε βέοντα πανταχόθεν, ὡς ἡ λάβα ἡφαιστείου, ἀναρρίπτοντος τὰ ἐρείπια μεγάλου τινὸς κράτους· μόλις εὕρισκες στενωπὸν τινα ἵνα εἰσχωρήσῃς διὰ τῶν σαρμάτων τῶν αἰώνων...

Πέρα τῶν ἀφῶν τούτων τῶν ἐρειπίων κεῖται ὁ λόφος τῆς Βαλθένης, ὅλος χειροποίητος ἐκ λίθων πελεκητῶν, ὧν τινες ἔχουσι μῆκος πεντήκοντα ἕως ἐξήκοντα ποδῶν ἐπὶ 15 ἢ 16 ὕψους, ἀλλ' οἱ πλείστοι ἐπὶ 15 ἕως 60. Ὁ λόφος οὗτος μᾶς ἐνεφανίσθη ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἀκρᾶς του, μετὰ τῶν βαθέων θεμελίων του, μετὰ τῶν ἀκαταμετρήτων ἀντηρίδων του, ἔνθα τρία τεμάχια γρανίτου ἀποτελοῦσι ὄγκον μὲν 180 ποδῶν, ἐπιφάνειαν δὲ 4,000 μετὰ τῶν πλατειῶν εἰσοδῶν τῶν ὑπογείων θάλων του, ἔνθα τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ κατεδύνοντο, ἔνθα ὁ ἀνεμὸς ἐρρίπτε, μετὰ τοῦ ὕδατος, μορμυρισμοὺς ὁμοίους πρὸς τοὺς μακρυνοὺς ἤχους τῶν μεγάλων κωφῶν τῶν ἐκκλησιῶν μας. Ἐπὶ τοῦ εὐρυτάτου τούτου ἀναχώματος, ἐφαίνετο ἡμῖν ἡ ἀκρὰ τῶν ναῶν ὡς ἀποσπώμενη τοῦ ὀρίζοντος, τοῦ κυανοῦ ἢ ποδύχρου ἢ χρυσαυροῦ. Τινὰ τῶν μεμονωμένων μνημείων ἐφαίνοντο ἀβλαβῆ, καὶ ὡς εἰ ἐξήλθον ἄρτι ἀπὸ τὰς χειρὸς τοῦ λιθοῦρου· ἄλλα δὲ παρὶ μόνοντων

λαίψανά τινα, εἰσέτι ὄρθια, στήλας ἀποκεχωρισμέ-
νας, πλευρὰς τοίχων κεκλιμένας, καὶ ἀστώματα
συντετριμμένα· τὸ ὄμμα ἐδυθίζετο ἐπ' ἀπειρον
εἰς τοὺς στιλπνοὺς διαδρόμους τῶν περιστυλίων
τῶν διαφόρων ἐκείνων ναῶν, καὶ τὸ ἀπρωρημένον
τοῦ ὀρίζοντος μᾶς ἐκώλυε νὰ ἴδωμεν ποῦ ἐτελεύτα
ὁ ὄχλος ἐκείνος τῶν λίθων.

Οἱ ἔξ γιγαντώδεις κίονες τοῦ μεγάλου ναοῦ,
φέροντες εἰσέτι μεγαλοπρεπῶς τὴν πλουσίαν καὶ
κολοσσιάν ζωφόρον των, προεῖχον ἀπάσης τῆς
σκηνῆς ταύτης, καὶ ἐδυθίζοντο εἰς τὸν κυανοῦν
οὐρανὸν τῆς ἐρήμου, ὡς ἐναερίος τις βωμὸς, ὅπου
γίγαντες τελοῦσι τὰς θυσίας των . . .

Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν, ἔδει νὰ εὐρωμεν ἄσυχλόν τι,
εἴτε ὑπὸ τινα σκηνήν, εἴτε ὑπὲρ θόλον τινά τῶν
ἐρειπίων τούτων, ὅπως διαμείνωμεν τὴν νύκτα,
καὶ ἀναπαυθῶμεν μετὰ πορείαν δέκα καὶ τεσ-
σάρων ὥρων. Ἀφήσαμεν ἀριστερὰ τὸ ὄρος τῶν
ἐρειπίων, καὶ εὐρύχωρον ἀκτὴν, κατάλευκον ἐκ τῶν
συντριμμάτων, καὶ διελθόντες ἀγροῦς τινας, ἔνθα
ἐβόσκον αἰγες καὶ κάμηλοι, διευθύνθημεν πρὸς συ-
στάδα τινὰ ἐρειπίων, ὅθεν ἐφαίνετο ἐξερχομένη
στήλη καπνοῦ. Τὸ ἔδαφος ἦτο ἄνισον καὶ βου-
νώδες, καὶ ἐκρότει ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων
μας. Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν καλύβης τινὸς τα-
πεινῆς ἐκ μαρμάρου καὶ πορφυρίτου λίθου συνηρμα-
σμένης· μικρὸς τι γωνοειδὴς θόλος ἀνυψοῦτο ἐπὶ τοῦ
δώματος, ὅπερ ἦν τὸ τέγος τῆς καλύβης ταύτης·
κώδων δέ τις ἐδονεῖτο ὑπὸ τὸν θόλον, ὑπὸ τοῦ ἀ-
νέμου σαλευόμενος. Ἡ καλύβη αὕτη ἦν ἡ ἔδρα τοῦ
Ἀραβὸς ἐπισκόπου τῆς Ἡλιουπόλεως, ὅστις ἐποί-
μαιεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ, εὐάριθμον ποίμνιον δώ-
δεκα ἢ δεκαπέντε χριστιανῶν οἰκογενειῶν τοῦ
ἀνατολικοῦ δόγματος, ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου ταύ-
της καὶ τῆς ἀγρίας καὶ ἀνεξαρτήτου ἀραβικῆς
φυλῆς τοῦ Βενά. Μέχρις ἐκείνου, οὐδὲ μίαν εἴ-
δομεν ψυχὴν ζῶσαν. Ὁ ἐπίσκοπος εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ
τοῦ θορύβου τῆς συνοδίας μας, ἦλθε πάραυτα,
καὶ κλίνας πρὸ τῆς πύλης του μὲ προσέφερε τὴν
φιλοξενίαν. Ἦν οὗτος εὐειδὴς τις γέρων, ἔχων τὴν
μὲν κόμην καὶ τὸ γένειον ἀργυρόχροα, τὴν δὲ
φυσιογνομίαν σοβαρὰν καὶ προσνῆν, τὸν δὲ λόγον
εὐγενῆ, γλυκὺν καὶ ἐναρμόνιον, ὅμοιος κατὰ πάντα
πρὸς τὴν ιδεάν ἱερέως σεβασμίου, καὶ ἄξιος ὄν-
τως νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν μορφήν του, τὴν πνέουσαν
εἰρήνης, ὑποταγῆς καὶ ἀγάπης ἐν μέσῳ τῆς ἐ-
πισήμου ταύτης σκηνῆς τῶν ἐρειπίων καὶ τῆς συν-
νοίας. Μᾶς εἰσήγαγεν εἰς μικρὸν τι μεσαῦλιον, καὶ
παρὰδίδων ἡμῖν τὴν οἰκίαν του, δηλαδὴ δύο μι-
κρὰ χθαμαλά δωμάτια, ἄνευ ἐπίπλων καὶ θυρῶν,
ἀπεχώρησε, καὶ μᾶς ἀφῆκε, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν
ἔθος, ἀπολύτους τῆς κατοικίας τοῦ κυρίου.

Ἐν ᾧ καιρῷ οἱ Ἀραβὲς μας, οἱ μὲν ἐφρόντιζον
νὰ τοποθετήσωσι τοὺς ἵππους, οἱ δὲ ἀνῆλπαν ἐν
τῇ αὐτῇ πύρ ἵνα μᾶς ἐτοιμάσωσι τὸ δεῖπνον, ἡ-
μεῖς ἐξήλθομεν ὅπως ρίψωμεν τελευταῖον ἔτι βλέμ-
μα ἐπὶ τῶν περικυκλούντων ἡμᾶς μνημείων.

Οἱ μεγάλοι ναοὶ ἐφαίνοντο ἐνώπιόν μας ὡς ἀν-

δριάντες ἱστάμενοι ἐπὶ τῆς βάσεώς των. Ὁ ἥλιος
ἐφώτιζεν αὐτοὺς διὰ τελευταίας ἀμυδρὰς ἀκτίνες,
ἥτις ἀνεχώρει βραδέως ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην στή-
λην, ὡς ἡ λάμψις λύχνου, ὃν ὁ ἱερεὺς φέρει εἰς
τὸ ἄδυτον τοῦ ἱεροῦ. Αἱ μυρία σκιαὶ τῶν στοῶν,
τῶν στηλῶν, τῶν κιονοστοιχιῶν, τῶν βωμῶν, ἐχέ-
οντο κινηταὶ ὑπὸ τὸ εὐρὺ δάσος τῶν λίθων καὶ
διεδέχοντο, κατ' ὀλίγον, ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως,
τὰς φωτηρὰς λάμψεις τοῦ μαρμάρου, καὶ τοῦ τι-
τανώδους λίθου. Ἀπωτέρω, εἰς τὴν πεδιάδα, ἔκειτο
ὠκεανὸς ὅλος ἐρειπίων ἐκτεινομένων μέχρι τοῦ
ὀρίζοντος. Ἦθελε τις παραβάλλει αὐτὰ πρὸς κύ-
ματα λίθων θραυομένων κατὰ σκοπέλου, καὶ κα-
λύπτοντα ἀκτὴν ἀπέραντον, διὰ τῆς λευκότητος
αὐτῶν καὶ τῶν ἀφρῶν. Οὐδὲν ὑψοῦτο ὑπεράνω
τῶν συντριμμάτων τούτων, καὶ ἡ νύξ ἥτις κατήρ-
χετο ἀπὸ τὰ ὕψη ἄρους τινὸς, περιέβαλλεν ἤδη
αὐτὰ ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς. Ἐμείναμεν καθήμενοι καὶ
σιωπηλοὶ στιγμὰς τινας ἐνώπιον τοῦ θαύματος
τούτου, καὶ ἐπανήλθομεν βραδυποροῦντες εἰς τὴν
μικρὰν τοῦ ἐπισκόπου αὐλὴν φωτιζομένην ἀπὸ
τὰ πυρὰ τῶν Ἀράβων.

Ἐκθίσαμεν ἐπὶ συντριμμάτων τινῶν κορῶνίδων
καὶ κιονοκράνων, τεθειμένων ἐν τῇ αὐτῇ ἀντὶ ἐ-
δωλίων· ἐφάγομεν μετὰ ταχύτητος τὸ λιτὸν δεῖ-
πνον τοῦ ὁδοιπόρου ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ παρεμείνα-
μεν, ὥραν τινὰ συνδιαλεγόμενοι, πρὶν ἢ εὐνασθῶ-
μεν, περὶ τῶν πληρούντων ἡμᾶς λογισμῶν. Ἡ πυ-
ρὰ ἔσθει, ἀλλ' ἡ πανσέληνος ἀνῆρχετο φωταυγῆς
εἰς λαμπρότατον οὐρανόν, καὶ διερχομένη διὰ τῶν
κρυσσῶν μεγάλου τοίχου ἐκ λίθου λευκοῦ, καὶ
τῶν ἐντομῶν θυρίδων ἀραβικὰ ἐχούσης ἐγκαλω-
πίσματα, περιφρασσοῦσάν τὴν αὐλὴν πρὸς τὸ μέρος
τῆς ἐρήμου, ἐφώτισε τὸν περιθόλον διὰ λάμψεως
ὑπερφυσίης. Σιωπὴ καὶ ῥεμβασμοὶ μᾶς ἐκυρί-
ευσαν τότε. Τὸ τί δὲ διεννοοῦμεθα τὴν ὥραν ἐκεί-
νην καὶ εἰς ἐκείνον τὸν χρόνον, ἀπόδημοι ὅλως
τοῦ ζῶντος κόσμου, ὄντες δὲ εἰς κόσμον νεκρὸν
καὶ ἐνώπιον τοσούτων μαρτύρων ἀφώνων πα-
ρελθόντος ἀγνώστου, τὸ τί συνέβαιεν ἐν τῇ νῷ
ἡμῶν καὶ τῇ καρδίᾳ, περὶ τὰ συστήματα ἡμῶν,
τὰς ιδέας, φεῦ! καὶ ἰσως περὶ τὰς ἀναμνήσεις μας
καὶ τὰ ἀτομικὰ αἰσθήματά μας, εἰς ὃ Θεὸς οἶδε,
καὶ τὰ στόματα ἡμῶν δὲν θέλουσιν ἐπιχειρήσει
νὰ τὸ εἰπωσι, μὴ βεβηλώσωσι τὸ ἐπίσημον τῆς
ὥρας καὶ τοῦ ἀστέρος, καὶ αὐτῶν τῶν διαλογι-
σμῶν μας.

Αἶφνης, ὡς στίβος γλυκὺς καὶ ἐρωτικὸς, ψιθυ-
ρισμὸς τις σοβαρὸς καὶ περιπαθὴς ἐξῆλθε τῶν ἐ-
ρειπίων . . . Ὁ ψιθυρισμὸς οὗτος ὁ ἀόριστος καὶ
συγκεχυμένος πύξῃθη, ἐπετάθη, ὕψιθη ἐντονώτε-
ρος καὶ ὑψηλότερος, καὶ διεκρίναμεν ὕμνον ὑπὸ
χοροῦ ψαλλόμενον, — ἄσμα τι μονότονον, μεγα-
χολικὸν καὶ ἀπαλόν, ὅπερ ὕψοῦτο, ἐταπεινοῦτο, εἴ-
τα ἀπέθνησκεν, εἴτα ἀνεγεννᾶτο πάλιν καὶ ἀντα-
πεκρίνετο πρὸς ἑαυτό.

Ἦν ὁ ἐσπερινός, ὃν ἐφαλλεν ὁ Ἐπίσκοπος μετὰ
τοῦ μικροῦ ποιμνίου του ἐντὸς τοῦ ἐρειπωμένου

νχοῦ του. Αἰφνιδίον τι δι' ἡμᾶς ἦτο ἡ μουσικὴ ἐκείνη τῆς ψυχῆς, μουσικὴ τῆς ὁποίας ἕκαστος φθόγγος εἶναι ἡ τι αἰσθημα, ἡ τις στεναγμὸς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνῃ, ἐντὸς τῶν ἐρήμων ἀνερχομένη οὕτω ἐκ τῶν ἀφώνων λίθων, τῶν συσσωρευμένων ὑπὸ τῶν σεισμῶν, τῶν βροχῶν καὶ τοῦ χρόνου. Κατελήφθημεν ὑπὸ ἀφώνου ἐκστάσεως καὶ ἠκολοθησάμεν διὰ τῶν ὀρμῶν τῆς διανοίας μας, τῆς δεήσεώς μας, καὶ ὅλης τῆς ἐνδομύχου ἡμῶν ποιήσεως, τοὺς φθόγγους τῆς ἀγίας ἐκείνης ποιήσεως, μεχριστοὶ οἱ ψαλλόμενοι εἰρμὸι συνεπήρωσαν τὴν μονότονον αὐτῶν ἐπωδὴν, καὶ οἱ τελευταῖοι στεναγμοὶ τῶν εὐσεβῶν φωνῶν κατέπκυσαν ἐν τῇ σιγῇ τῶν γηραιῶν ἐκείνων ἐρήμων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Η ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ Κ. ΕΡΙΞΩΝΟΣ.

Τοῦ διὰ θερμοῦ ἀέρος πλοίου (Caloric-Ship) τοῦ Κ. Ἐριξῶνος ἐγένοντο ἤδη δύο δοκιμαὶ ἐν τῇ νέᾳ Ἰόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς. Τὴν δευτέραν φορὰν εἶχε περὶ τοὺς πεντήκοντα προσκεκλημένους ὧν οἱ πλείστοι ἐφημεριδογράφοι. Ἡ μεγάλη βάσις τῆς ἐφευρέσεως ταύτης, ἡ ἡ ἀναστροφή (recurrence) τοῦ θερμογόνου (calorique) ἀπότησε εἰκοσι ἐτῶν μελέτας, ὥστε ὁ ἐφευρέτης νὰ βάλῃ αὐτὴν εἰς πρᾶξιν· συνίσταται δὲ εἰς τὴν διηνεκὴ χρῆσιν τῆς αὐτῆς θερμότητος πρὸς θέρμανσιν τοῦ ἀέρος τοῦ εἰσαγομένου εἰς τοὺς κυλίνδρους. Ἡ μηχανὴ δι' ἧς ἐφαρμόζεται ἡ ἀρχὴ αὕτη ὀνομάζεται ἀναγεννητήριος καὶ δύναται τις νὰ λάβῃ σαφὴ ἰδέαν τούτου, ὑποθέτων ὅτι ἀνθρωπὸς τις ἔχει τὸ στόμα πληρὲς ἀπὸ σπόγγον μεταλλικοῦ θερμόν. Ἄν εἰσπνεύσῃ, ὁ ἐξωτερικὸς ἀὴρ, διερχόμενος τοὺς πόρους τοῦ θερμοῦ σπόγγου, θέλει θερμανθῇ καὶ φθάσει θερμὸς εἰς τοὺς πνεύμονας, ἐνῶ ὁ σπόγγος παραχωρήσας τὸ θερμογόνον του, θέλει ψυχρανθῇ· ἂν δὲ ἐκπνεύσῃ τὸν οὕτω θερμανθέντα ἀέρα, ὁ ἀὴρ οὗτος διερχόμενος ἐκ νέου τὸν σπόγγον θέλει θερμάνει αὐτόν, καὶ θέλει ἐξέλθῃ ψυχρός. Ἐὰν ἀντὶ τοῦ νὰ παράγωνται αἱ κινήσεις αὗται διὰ τῆς συστολῆς τῶν μυῶνων τοῦ στήθους τοῦ ἀνθρώπου, προσαρμοληθῇ εἰς τὸ στόμα φυσητὴρ ὅπως ἀποτελῇ τὴν εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν, ἔχομεν σχεδὸν τὴν μηχανὴν τοῦ Κ. Ἐριξῶνος.

Ὁ Κ. Ἐριξὼν βεβαιοῖ ὅτι τὸ πλοῖον αὐτοῦ δὲν θέλει δαπανᾶ πλεον τῶν ἑξ τόνων γαιανθρώκων ἀνὰ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, ἐκτελοῦν ἐργασίαν ἑξακοσίων ἱππῶν. Ἡ ἀκρίβεια τῶν προβλέψεων τούτων ἀπαιτεῖ νὰ λάβῃ τὸ κύρος τῆς πρακτοποιήσεως. Ἀλλ' ἐὰν αὗται πραγματοποιηθῶσιν, ὁ Κ. Ἐριξὼν θὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν Οὐάτ καὶ Φούλτων (τῶν ἐφευρετῶν τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν) ἐκτελὼν μίαν τῶν εἰρηνικῶν ἐκείνων ἐπανα-

στάσεων, δι' ὧν ἡ ἀνθρωπότης προοδεύει αἰφνης αἰῶνας ὅλους. Ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου τούτου εἶναι ὑπὲρ τὰ 14 μίλια τὴν ὥραν.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Διαβόητόν τι ὄνομα τῆς ἀρχαιότητος σύγκαιται ἐκ γραμμάτων 14, ἰδοὺ τὸ ἀρχικὸν αἰνίγμα. Τὰ γράμματα δὲ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 1. μέχρι τοῦ 14, ἰδίως πως συνδυαζόμενα, παράγουσι αἰνίγματα ἄλλα εἰκοσιδύο.

Τὸ 3 4. 5. καὶ 12. | εἶναι ζῶα ὄχι λογικά
» 7 10 11. καὶ 12
» 6. 7. 14. 13. καὶ 10. κατατρώγει στρατηγεὺς καὶ ποιμένας, βασιλεῖς καὶ πάντας.
» 2. 6. 5. 14 4. καὶ 1. εἶναι τροφὴ ζῶων, καὶ ἐνίοτε ἀνθρώπων.
» 4. 14 7. καὶ 12 εἶναι νῆσος ἐν ξηρᾷ.
» 1. 11. 5. καὶ 12. εἶναι σπινθὴρ θεῖος, ἐτάζων καὶ ὀρῶν τὰ πάντα, ἀστραπῆς ταχύτερος.
» 6. 14 11. 10. 4. καὶ 12 ἦτον, εἶναι καὶ ἔσται.
» 2. 14 6. 13. καὶ 10. εἶναι ἀνὴρ περιβεβλημένος ἐξουσίου, ἀλλ' οὐ πάντοτε εὐδοκίμων.
» 10. 2. 4. καὶ 12 τόπος ἱερός.
» 1. 2. 5. καὶ 12. διατίθεται εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ποσειδῶνος.

Τὸ 8 13. 13. καὶ 1 διαφθαίρει τὴν Θέμιν.
Τὸ 14. 9. 8. 7 καὶ 10 εἶναι ἄνθος ἄβρῶν, ἀλλ' ἐφήμερον.
» 2. καὶ 6. ῥῆξις πόνου καὶ ἄλγους.
» 6. 13. 14. καὶ 2 μέρος τῆς γῆς.
» 7, 9. 5 καὶ 12 ἱερὸν τῶν νεκρῶν.
» 14 14. 5 καὶ 12. δένδρον ὑψίστον καὶ ἄλλοτε ἱερὸν.
» 8. 5. 2. καὶ 12. οὕτε ἐλαττον, οὕτε πλέον τῶν δύο.
» 6. 9, 14. 11. καὶ 12. βηματισμὸς ἀσυνήθης, ταχύς, εὐρυθμὸς, τερπνὸς, καὶ προσφιλεὶς εἰς τινὰς μάλιστα νέους τε καὶ γέροντας.
» 3. 14. 2. 6. 5. καὶ 12. ἰδιότης τοῦ βίου.
» 3. 14. 2. 6. 10. καὶ 12. εὐρίσκεται εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ παράλια. X.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ Δαίμων τῆς Αἰμῆς. — Ὁ ποιητὴς Ἀρῶδεν. — Ἡ Γρατσιέλλα. — Περὶ γυναικῶν. — Ποιήσεις. — Ὁ Λούθηρος. — Νιβελοῦ γγεν. — Ἐρείπια τῆς Ἡλιουπόλεως (Α. Λαμαρτίνου). — Ἡ ἀτμομηχανὴ τοῦ Ἐριξῶνος. — Αἰνίγμα. ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ, ὁ Λούθηρος. — Νιβελοῦ γγεν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, ὁ Ἱποκόμης τῆς Βραζερόνης.